

Erika

„Késő másikba bekönyörögnöd magad.”
(Végel: Egy makró...)

Már rég nem éreztem a testi vágyon kívül semmi mást Erika iránt, sokáig mégsem tudtam elhagyni, minden szálát elvarrni közöttünk. Talán ez volt az oka annak, hogy miután már ezeket az esti órákban való együttléteket is megelégettem, meg új barátnóm is volt, Erika nem akarta megérteni, hogy vége. És egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy itt-ott váratlanul felbukkan, olyan érzésem támadt, hogy követ. És a megérzésem beigazolódott, egy idő után odáig fajult a dolog, hogy mikor elindultam otthonról, ott állt a kapunk előtt, homlokát a kapu betonoszlopának támasztva, vagy éjszaka a nevemet kiabálta, és döngetett a szobám falán. Alig sikerült leráznom, hazaküldenem, elszöknöm előle. Egy alkalommal, mikor késő éjszakába nyúlóan olvastam az ágyamban, és miután letettem a könyvet, eloltottam a kis olvasólámpát, őrült neszezés ütötte meg a fületem, ami az udvarra néző ablakom elől jött, majd egy döngő hangot hallottam, amint valakinek a lábai a téglakerítéshez verődnek, majd egy halk puffanás a kerítés túloldalán. Elszörnyedtem, vagy fél perc kellett, mire ráéreztem, hogy ez Erika lehetett, de a mai napig sem vagyok ebben biztos. Később még néhányszor előfordult, hogy idegen lábnyomokat találunk, én vagy a szüleim a kertben. Egy alkalommal a haverokkal kezdtünk délután kocsmázni, nem tudtam lerázni Erikát, mindenhová szorgalmasan követett minket. Néhány sör után hirtelen elhatározással megfordultam, és odaléptem hozzá. Nem tudtam, mit mondjak, csak kérdően néztem rá, mire megkérdezte ő, hogy vele aludnék-e aznap este. A válaszom egy határozott nem volt, mert akkor már nemcsak idegesített, hanem undorodtam is tőle, ettől az értelmetlen makacsságtól. De azt mondta, ha nem várhat meg a szobámban, akkor nem hagyja abba a követést. Így nagy nehezen, de mégis ráálltam, odaadtam neki a kulcsokat, és visszatértem a haverokhoz, aztán egy idő után, belemelegedve a kora esti italozásba, ki is ment a

fejből az egész Erika-dolog. Csak akkor jutott újra eszembe, amikor a kiserdőben elszívtunk egy dzsointot, és a nőkről kezdtünk valami nagyon komoly beszélgetésbe. Akkor én felajánlottam, hogy menjünk hozzám, folytassuk ott az estét, ott van Erika is, és megdughatnánk hárman, úgyis megtenne bármit, amire kérem. Úgy tűnt, nem rossz ötlet, de azután, mikor tompulni kezdett a fű hatása, és lassan elindultunk, csak szótlanul battyogtunk egymás mellett a Csontos büfé utáni utcasarokig. Akkor Gábor meglökte Géza könyökét, és annyit mondott neki, hogy gyerünk, ugye nem gondoltátok komolyan? Nem, mondtam határozottan, és elköszöntünk egymástól. Alig vártam, hogy reggel legyen, és Erika lelépjen végre. A következő hétvégén bukkant fel újra, a szobám ablakából láttam, hogy benyit a kapun, bejön az udvarba. Apámat küldtem ki, hogy mondja azt, még nem jöttem vissza Pécsről, mire ő azt mondta, hogy tudja, meg hogy én felhívtam, és kértem, várjon meg a szobámban. Apám erre, furcsa módon, beengedte. Nem tudom, Erikát vagy engem akart-e sokkolni, vagy egyszerűen csak nem tudott mit tenni ebben a helyzetben, mindenesetre egészen a szobám ajtajáig kísért, és ki is nyitotta előtte az ajtót, és bárgyú mosollyal az arcán megkérdezte tőle, hogy tényleg meg szeretne-e várni, hogy hazaérkezzem Pécsről.

Végel László a Kilátó helyzetét és terveit ismerteti Szivácon, 1976-ban